

še le njegovo učiteljsko stanovanje — bore, to je splendor pri-
stojne vlade; „bon ton“ „chevalier“ tega ona ne pozna. Morda se je
položaj osivelega moža kaj zboljšal v letih, vendar vtis, ki so ga na-
pravile te razmere na mene, ostal je nepremenjen in hranim ga kot
karakteristikon naših šol in last not least naše vlade in poslancev.

Naši dopisi.

Iz Štajerske. (Slika „verske“ šole.) Kakor kažejo izjave slavnih učiteljskih
društev, se p. n. učiteljstvo strinja z načeli objavljenih v vrlem „Učit. Tovarišu“ glede
verske šole, da bodi v njej pouk v soglasju s katoliško vero, mladina vzgojij se versko-
npravno in učiteljski stan bodi neodvisen in samopraven.

Nikdo učiteljskega stanu si pa ne želi take verske šole, oblasti in ravnanja s šolo in
učitelji, kakor se javlja v nastopnem resničnem slučaju:

Nek mlad župnik in katehet postane tudi krajni šolski oglednik in se kmalu izjavi,
da ima sedaj tako oblast na šolo in učitelja, da ga more kar na vrvi okolo voditi.

Hvalil se je sam, kako je že poprej kot kaplan v časopisih in pri oblastvih učitel-
telje zdeloval in preganjal ter je to svoje zlobno ravnanje še zdaj posebno nadaljeval.
Učitelja, ki je bil ves čas v občini sploh preljubljen in zaradi svoje veljave častno odli-
kovan, obrekoval je pri občinstvu in oblastvih, ga v cerkvi nesramno ošteval in ob ve-
ljavo deval, šuntal ljudi zoper njega, mu zvijačno disciplinarno preiskavo napravil, s tem
deloval na njegovo premeščanje in ga slednjič tudi pregnal.

V cerkvi je tudi župljane ostudno ošteval rekoč, da se ne boji nikogar.

O šoli je na leci govoril, da sedanje medverske ali brezverske šole niso za ljud-
stvo, otroci so v nevarnosti v šoli vero izgubiti, stariši naj učijo otroke doma. Se ve, da
ni vedel nobenega slučaja navesti za to trditev. Ker je pa imel čast priti v šolo, je pa
pri verskem pouku ošteval učence s psokami: butelj, teslo, tepec, trep, bik, osel, šema,
štorklja, ti stari (stariši) in ti mladi ste biki i. t. d. in h koncu svojega vzornega (?)
pouka učence odslovil: „marš domu!“ — brez molitve!

Kaj ne čč. gospodje tovariši! — to je menda idealna slika novodobne verske šole
po kateri težijo tisti gospodje, ki gradijo učiteljem „pons asinorum!“

Pritrdili mi boste čč. gospodje tovariši, da tako ravnanje z učitelji in tak verski
pouk s toli ostudnim psovanjem mladine presega vse meje prave krščanske vzgoje.

Take verske šole se bodo merodajni krogi in vsi učitelji branili do skrajne meje. —

Vestnik.

Naša presvetla cesarica je praznovala dné 19. listopada svoj imendan. Globoki
dinastiški čul, ki spaja narode te morarhije nerazrušljivo s slavno dinastijo Habsburgov,
zrcali se nam še posebno v neomejeni ljubezni in spoštovanji do Njiju Veličanstev,
cesarja Frana Josipa in cesarice Elizabete! Vez najpresrčneje rodbinske
ljubezni spaja vse člene naše vladarske hiše v najvzglejnejšo rodbino, a ta vez se vije in
objema tudi srca vseh zvestih podanikov. Ta vez nas spaja vse v jedno družino, kateri
je skrben oče Fran Josip I., ljubeča mati pa soproga mu Elizabeta. Ob takem razmerju
je seveda tradicija, da vsakega pomembnega dne, vsakega važnega rodbinskega dogodka
se veselimo — vsi! V zavesti nerazdružene ukupnosti našega naroda slovenskega s ce-
sarsko rodbino našo klicali smo tudi dné 19. m. m., na Nje imendan: Bog nam hrani
našo cesarico in vladarico Elizabeto!